

Så er det jo i øvrigt kommunerne selv, der disponerer inden for det rum, der er. Det er jo ikke os, der normeringsstyrer, hvor mange medarbejdere der skal bruges, og hvilke aftaler der skal indgås omkring løn- og ansættelsesvilkår. Det er jo et kommunalt anliggende. Det er jo ikke noget, som jeg skal blande mig i.

Kl. 14:44

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
Hr. Eigil Andersen.

Kl. 14:44

Eigil Andersen (SF):

I de ting, som man aftaler kommunerne og staten imellem – staten sætter stadig væk kommunerne en pistol for panden, så det kan ikke kaldes frivillighed – bliver der også lavet beregninger over, hvor mange penge der skal afsættes til lønforhøjelser. Så Finansministeriet og dermed regeringen har i høj grad indflydelse på det.

Under KTO-forhandlingerne var der et interessant mellemspil, hvor der skete det, at man på et tidspunkt havde en forligsskitse klar, som kostede mere end de 12,8 pct. Så gik man klogt nok fra kommunal side til finansministeren og spurgte: Må vi få lov til at give noget mere, og kan vi få det kompenseret fra staten? Det fik de så et nej til af finansministeren.

Er det på den baggrund stadig væk finansministerens opfattelse, at han ikke er part i sagen?

Kl. 14:45

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
Ministeren.

Kl. 14:45

Finansministeren (Lars Løkke Rasmussen):

Jeg ved ikke, hvor hr. Eigil Andersen skulle have den information fra. Det er sådan, at det er kommunerne, der forhandler de kommunale lønninger. Kommunerne kender deres økonomi for indværende år. Hvilken økonomi kommunerne har i 2009, 2010, 2011, 2012 og fremadrettet, beror på de aftaler, der indgås. Jeg kender ikke de aftaler – de er ikke indgået endnu – og derfor er jeg ikke i en situation, hvor jeg på nogen formel måde har en adkomst til at diktere noget som helst i så henseende.

Det er kommunerne, der forhandler det her spørgsmål, og de har øjensynligt ikke kunnet blive enige med FOA og Sundhedskartellet. Det er de to områder, der udestår. Jeg håber inderligt, at parterne finder hinanden, og mere kan jeg jo ikke sige om den sag for nærværende.

Kl. 14:45

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
Fru Line Barfod for et afsluttende spørgsmål.

Kl. 14:45

Line Barfod (EL):

Jeg går ud fra, at ministeren kan være enig i, at hvis kommunerne og fagforeningerne skal finde frem til at give en større lønforhøjelse end den, der indtil nu er forhandlet om, og skal gå ud over rammen på 12,8 pct., skal der flere penge på bordet. De penge kan enten komme fra finansministeren, som kan tage dem fra de mange penge, der ligger i statskassen – i stedet for at sende dem ud som skattelettelser kunne de blive sendt ud til de nødvendige lønforhøjelser, så vi kunne gøre noget ved ligelønsproblemet og lavtlønsproblemet – eller også kan kommunerne få dem, ved at de beskærer stillinger. Det er det, Mads Lebech, som er chefforhandler for kommunerne, har sagt meget klart. Hvis man skal give den lønforhøjelse, som er nødvendig, vil det koste 6.000 stillinger i kommunerne.

Derfor er spørgsmålet, om ministeren vil komme med de ekstra penge, eller om ministeren mener, at der skal skæres 6.000 stillinger i ældreplejen, på børneområdet osv. Det er det politiske valg, som ministeren står over for, og det ligger på ministerens bord og ingen andre steder.

Kl. 14:47

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
Ministeren.

Kl. 14:47

Finansministeren (Lars Løkke Rasmussen):

Jamen jeg står ikke med noget politisk valg, for jeg er ikke blevet stillet over for noget valg. Jeg er ikke en del af den her konflikt. Det er sådan, at der forhandles løn- og ansættelsesvilkår mellem de offentlige arbejdsgiver- og lønmodtagerorganisationerne. Det, som jeg forhandler, er statens område. Det er vi kommet i mål med med nogle historisk høje lønstigninger, som går til kanten af, hvad der er plads til, men som sikrer, at der er parallelitet i lønudviklingen, og sikrer, at den lønstigning, som man får, også bevarer sin reale værdi og ikke ædes op af inflation eller på sigt sætter sig i lange arbejdsløshedskeøer. Det er den forhandling, som jeg selv har lavet, og jeg er meget tilfreds med udfaldet af den.

Ved siden af det er der altså to andre forhandlingsfora, nemlig et, der involverer Danske Regioner som arbejdsgiver, og et, der involverer Kommunernes Landsforening som arbejdsgiver. Begge steder er det også lykkedes at komme i mål med en del, men der er noget, der udestår. Der kører en faglig kamp efter fuldstændig anerkendte spilleregler, og det ville simpelt hen